

§ 1. Jako określenie specjalności stopnia inżyniera dla absolwentów Wydziału Mleczarskiego b. Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie ustala się stopień inżyniera przetwórstwa mleczarskiego.

§ 2. Wobec likwidacji wymienionej w § 1 szkoły i przejścia jej akt przez Wyższą Szkołę Rolniczą w Olsztynie oraz ustalenia jednolitego wzoru dyplomów dla

absolwentów szkół wyższych zarządza się wydanie dyplomów absolwentom wymienionego w § 1 Wydziału przez Wyższą Szkołę Rolniczą w Olsztynie.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 23 lipca 1951 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

1289

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 11 października 1951 r.

w sprawie przekazania rektorom szkół podległych Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki uprawnień władzy naczelnej w zakresie decydowania o potrzebie stosowania dodatkowej normy zaludnienia mieszkań zajmowanych przez niektórych pracowników nauki.

W związku z zarządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 8 marca 1951 r. w sprawie zasad ustalania norm zaludnienia mieszkań (Monitor Polski Nr A-24, poz. 314) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia władzy naczelnej, wynikające z pkt 13 w związku z pkt 11 i 12 lit. a) zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 8 marca 1951 r. w sprawie zasad ustalania norm zaludnienia mieszkań (Monitor Polski Nr A-24, poz. 314), przekazuje się w zakresie określonym w § 2 niniejszego zarządzenia rektorom szkół podległych bezpośrednio Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki, bez prawa dalszego przekazywania tych uprawnień na kierowników podległych im jednostek.

§ 2. Decyzje, wynikające z uprawnień wymienionych w § 1, wydawane być mogą przez rektorów jedynie w stosunku do profesorów, zastępców profesorów i docentów etatowych, którzy zatrudnieni są w szkole na pełnym etacie i nie mają poza szkołą zajęcia ubocznego bądź też wykonują zajęcia uboczne poza szkołą w zakresie jednak nie większym niż 1/2 etatu.

§ 3. Rektor stwierdza potrzebę zastosowania normy dodatkowej przez wystawienie zaświadczenia na podstawie indywidualnego podania zainteresowanego pracownika, wniesionego w związku z posiadaniem mieszkania przekraczającego obowiązujące w danej miejscowości normy zaludnienia, z ubieganiem się o przydział mieszkania lub wszczęciem z urzędu postępowania przez władzę kwaterunkową pierwszej instancji, odwoławczą komisję lokalową lub wojewódzką komisję lokalową.

§ 4. Zaświadczenie, o którym mowa w § 3, zawierać będzie dokładne określenie stanowiska, stopnia służbowego i rodzaju wykonywanej pracy.

§ 5. Wydanie zaświadczenia nastąpić może tylko po uprzednim zbadaniu wszelkich istotnych okoliczności wymienionych w podaniu. O ile w wyniku toczącego się postępowania przed władzą kwaterunkową pierwszej instancji, odwoławczą komisją lokalową lub wojewódzką komisją lokalową ujawnione zostaną okoliczności, świadczące o braku warunków zastosowania normy dodatkowej, pomimo posiadania przez zainteresowanego zaświadczenia, o którym mowa w § 3, na uzasadniony wniosek władzy, przed którą postępowanie się toczy, zgłoszony za pośrednictwem właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, decyzje stwierdzające potrzebę zastosowania normy dodatkowej będą rewidowane przez Ministra Szkół Wyższych i Nauki.

§ 6. Pracownicy szkół wyższych, nie wymienieni w § 2, kierują podania o przyznanie dodatkowej normy w przypadkach uzasadnionych obowiązującymi przepisami do Ministra Szkół Wyższych i Nauki za pośrednictwem rektora, który opatruje podania swą opinią. Adiunkci, starsi asystenci i asystenci mogą ubiegać się o normę dodatkową w związku z pracą zawodową w szkole tylko wówczas, jeżeli są zatrudnieni na pełnym etacie i nie korzystają z obniżenia pełnego wymiaru godzin stosownie do § 2 rozporządzenia Ministrów: Szkół Wyższych i Nauki, Zdrowia, Oświaty oraz Kultury i Sztuki z dnia 4 czerwca 1951 r. w sprawie obowiązkowego wymiaru czasu pracy pomocniczych sił naukowych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 października 1951 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

1290

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 26 lipca 1951 r.

w sprawie zwrotu opakowań stosowanych w branży papierniczej.

Na podstawie §§ 2 i 3 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 128) i w związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1950 r. w sprawie ustalenia opakowań podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi oraz określenia wytycznych organizacji zwrotów opakowań (Biuletyn PKPG Nr 15, poz. 178) zarządza się w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania

Gospodarczego oraz Ministrami Finansów i Przemysłu Chemicznego, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy opakowań wysyłkowych w rozumieniu § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 lipca 1950 r. w sprawie ustalenia opakowań podlegających zabezpieczeniu i zwrotowi oraz określenia wytycznych organizacji zwrotów opakowań (Biuletyn PKPG Nr 15, poz. 178) stosowanych przy dostawach artykułów branży papierniczej.

§ 2. Za opakowania wysyłkowe uważa się:

- a) pokrywy pełne i ażurowe,
- b) skrzynie drewniane pełne i ażurowe,
- c) wałki drewniane i krążki,
- d) wełnę drzewną,
- e) korki drewniane.

§ 3. Za dostawcę opakowania uważa się zakład produkcyjny, który dokonał wysyłki towaru, za odbiorcę zaś — ten zakład, który zwalnia opakowanie przez rozpakowanie towaru.

§ 4. Odbiorca obowiązany jest do zwrotu opakowań w stanie nadającym się do ponownego użycia w ilościach i w terminach podanych w § 15.

Przedsiębiorstwa handlowe, które odsprzedają towar w opakowaniu fabrycznym, zwolnione są od obowiązku zwrotu opakowań.

§ 5. Odbiorca obowiązany jest do należytego zabezpieczenia opakowań przed kradzieżą, uszkodzeniem, ogniem, opadami atmosferycznymi itp.

W każdym zakładzie kierownictwo wyznaczy odpowiednie miejsce na przechowanie opakowań oraz opracuje i wywiesi na widocznym miejscu instrukcje co do sposobu otwierania opakowań, przechowywania ich i prowadzenia zapisów w książce magazynowej.

§ 6. Koszty konserwacji i remontu opakowań wysyłkowych ponosi odbiorca, chyba że uszkodzenie powstało z winy dostawcy.

§ 7. Koszty zwrotu opakowań ponosi dostawca.

Opakowania należy przysyłać najtańszym środkiem lokomocji.

Na liście przewozowym należy zaznaczyć, że przesyłka stanowi zwrot opakowań używanych (taryfa towarowa PKP, poz. 1867).

Odbiorca i dostawca obowiązani są do zabezpieczenia opakowań przy transporcie zgodnie z wymaganiami przepisów przewoźnika.

§ 8. W przypadkach, kiedy opakowania składają się z kilku elementów, należy — odsyłając opakowanie — odesłać wszystkie jego elementy.

§ 9. W specyfikacji towarowej, wysyłanej odbiorcy, należy zaznaczyć rodzaj opakowania, jego cechy oraz obowiązujący termin zwrotu.

W fakturze, wystawionej na dokonaną dostawę towaru, należy podać rodzaj opakowania, termin zwrotu oraz cenę jednostkową dla każdego rodzaju opakowania.

§ 10. Odbiorca obowiązany jest każdorazowo zawiadamiać dostawcę o dacie zwrotu, rodzaju i ilości opakowania, najpóźniej na drugi dzień po nadaniu go do przewozu.

§ 11. Nie uszkodzone opakowania wysyłkowe powinny być zwracane bezpośrednio dostawcy towaru.

Nazwę i adres dostawcy oraz napis „do zwrotu“ należy umieścić w nalepce na opakowaniu.

Producent lub centrale handlowe powinny w swych fakturach uwidoczniać, komu opakowanie powinno być zwrócone.

§ 12. Odsprzedaż opakowań wysyłkowych następuje po cenie zakupu od dostawcy.

§ 13. Sposób prowadzenia uproszczonej kartoteki przychodu i rozchodu opakowań wysyłkowych ustala zainteresowani w opracowanych przez siebie instrukcjach szczegółowych.

§ 14. W przypadkach masowych obrotów dopuszczalne jest porozumienie zainteresowanych stron, na mocy którego odbiorca zwracać będzie dostawcy opakowania wysyłkowe w stanie rozebranym (częściowo lub całkowicie), w ładunkach pełnowagonowych.

§ 15. Opakowania powinny być zwracane w ilościach i w terminach podanych niżej w tabeli, liczonych od dnia wysyłki towaru.

Dniem wysyłki jest data stempla przewoźnika na liście przewozowym.

Tabela ilości i terminów zwrotu opakowań wysyłkowych.

Rodzaj opakowania	% ZWROTÓW		Terminy zwrotu od odbiorców	
	przez odbiorców bezpośrednich	przez odbiorców pośrednich	bezpośrednich (zakłady produkcyjne)	pośrednich (hurt i detal)
Pokrywy pełne i ażurowe	70 %	50 %	60 dni	105 dni
Skrzynie drewniane pełne i ażurowe	70 %	50 %	60 dni	105 dni
Wałki drewniane i krążki	90 %	90 %	60 dni	105 dni
Korki drewniane	60 %	60 %	60 dni	105 dni
Wełna drzewna	50 %	50 %	60 dni	105 dni

W przypadku nieodsprzedania przez odbiorcę opakowań w ilościach i terminach wyżej podanych odbiorca obowiązany jest zapłacić dostawcy tytułem kary umownej za każdy dzień zwłoki 1% wartości nie zwróconego opakowania.

Zapłata kary umownej nie zwalnia odbiorcy od obowiązku odsprzedania opakowania w dodatkowym terminie, który powinien mu wyznaczyć dostawca i który nie może być dłuższy od terminu pierwotnego.

W razie nieodsprzedania opakowania w terminie dodatkowym odbiorca obowiązany jest uiścić trzykrotną wartość nie zwróconego opakowania i w tym przypadku wolny jest od obowiązku odsprzedania tego opakowania.

§ 16. Braki ilościowe i wady jakościowe opakowań, zwracanych dostawcy bezpośrednio ze składu odbiorcy, powinny być stwierdzone niezwłocznie w drodze protokołu sporządzonego przez przedstawicieli odbiorcy i dostawcy.

Protokół powinien zawierać:

- a) imiona, nazwiska i stanowiska osób obecnych przy jego sporządzeniu,
- b) treść zarzutów zgłoszonych przez przedstawiciela dostawcy i wyjaśnień przedstawiciela odbiorcy,
- c) opis stwierdzonego stanu faktycznego,
- d) datę i miejsce sporządzenia protokołu,
- e) podpisy osób wymienionych pod lit. a).

§ 17. Jeżeli zwrot nastąpił w drodze wysyłki opakowań, dostawca powinien niezwłocznie, a najpóźniej w ciągu 4 dni po otrzymaniu, zbadać opakowania i — w razie stwierdzenia braków lub wad — sporządzić protokół przy udziale czynnika społecznego, a w razie potrzeby — przy udziale biegłego. O zamierzonym sporządzeniu protokołu dostawca zawiadamia oddział odbiorcy, o ile znajduje się on w miejscu odebrania opakowań.

Przy sporządzeniu protokołu ma odpowiednie zastosowanie przepis § 16 ust. 2 z tym, że jeżeli przedstawiciel odbiorcy jest nieobecny, należy uczynić wzmiankę, czy został zawiadomiony, a ponadto — zamieścić w protokole opinię biegłego, o ile był wzywany.

§ 18. Dostawca obowiązany jest pod rygorem utraty roszczeń wobec odbiorcy zawiadomić go w terminie przewidzianym w § 17 ust. 1 o stwierdzeniu braków lub wad opakowań otrzymanych w drodze wysyłki, a jednocześnie wystąpić mu odpis sporządzonego w tym przedmiocie protokołu.

Jeżeli odbiorca zamierza dokonać oględzin zakwestionowanych opakowań, powinien o tym zawiadomić dostawcę najpóźniej następnego dnia po otrzymaniu protokołu i w ciągu następnych trzech dni delegować swego przedstawiciela.

§ 19. W przypadku gdy braki lub wady były tego rodzaju, że nawet przy należytej staranności nie mogły być ujawnione przy odbiorze lub wydaniu opakowań (wady ukryte), dostawca obowiązany jest do sporządzenia protokołu i powiadomienia o brakach i wadach odbiorcy w ciągu 4 dni od daty ich wykrycia. Przepisy §§ 17 i 18 stosuje się odpowiednio.

§ 20. Przepisy §§ 16, 17, 18 i 19 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu braków i wad opakowań przez odbiorcę.

§ 21. Kary umowne płacone będą ze środków obrotowych przedsiębiorstw.

§ 22. Drewniane opakowania wysyłkowe nie nadające się do ponownego użytku z powodu częściowego zniszczenia, a dające się naprawić — odbiorca obowiązany jest sprzedać najbliższej bazie remontowej.

§ 23. Postanowienia zawartych już umów powinny być dostosowane do przepisów niniejszego zarządzenia w terminie 14 dni od daty wejścia jego w życie.

§ 24. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. J. Kutin

1291

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 6 października 1951 r.

w sprawie ustalenia zasad wynagrodzenia należnego osobom nie będącym państwowymi jednostkami gospodarczymi za postawienie magazynów i nie wykorzystanych budynków do dyspozycji dla wykonania zadań związanych z planowym rozdziałem zboża i przetworów zbożowych.

Na podstawie art. 8 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 46, poz. 341 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby, nie będące państwowymi jednostkami gospodarczymi, które zgodnie z zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego, wydanym na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 46, poz. 341 i z 1950 r. Nr 49, poz. 447), stawiają do dyspozycji magazyny i nie wykorzystane budynki, otrzymują od przedsiębiorstwa lub instytucji, które przejęły te magazyny i budynki dla wykonania zadań związanych z planowym rozdziałem zboża i jego przetworów, wynagrodzenie na zasadach zawartych w przepisach poniższych.

§ 2. 1. Wysokość wynagrodzenia ustala się, stosując odpowiednio przepisy działu III uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe, wynajmowane przez jednostki administracji państwowej oraz instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione (Monitor Polski Nr A-77, poz. 889).

2. Wynagrodzenie, przypadające na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej, oblicza się według stawek

określonych w tabeli stawek czynszowych Nr 6, stanowiącej załącznik do wymienionej w ust. 1 uchwały. W pozostałych przypadkach wynagrodzenie oblicza się według stawek o połowę niższych.

§ 3. Wynagrodzenie należy się za czas od dnia przejęcia magazynu lub budynku przez przedsiębiorstwo do dnia zwrotu magazynu lub budynku posiadaczowi. Wynagrodzenie płatne jest miesięcznie z dołu.

§ 4. Z wynagrodzenia potrąca się koszty napraw, które w myśl przepisów prawa cywilnego ciążyą na wynajmującym, a które poniosło przedsiębiorstwo lub instytucja użytkująca.

§ 5. Według zasad określonych w niniejszym zarządzeniu ustala się również wynagrodzenia za magazyny i nie wykorzystane budynki, postawione do dyspozycji zgodnie z zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 26 lipca 1949 r. w sprawie stawiania do dyspozycji na rzecz akcji zaopatrzenia ludności magazynów i składów zbożowych oraz środków przewozowych i urządzeń technicznych (Monitor Polski Nr A-54, poz. 739).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. S. Ochab

1292

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 30 października 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania następujących czasopism:

1) „Kirchen-Zeitung für das Erzbistum Köln“, wycho-

dzącego w języku niemieckim w Köln, Niemcy Zach.;

2) „Der DOM - Sonntagsblatt für das Erzbistum Paderborn“, wychodzącego w języku niemieckim w Paderborn, Niemcy Zach.

Naczelnny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk: p. o. M. Mikołajczyk